

Nesreča.

Cvetinomijski.

I.

račilo se je. Hlapec Luka se je vzravnal na vozu in je dvignil bič:

»Hi-i!«

Drdralo je po veliki, s peskom posuti cesti. Izpod kopit se je iskrilo; zatrepetala je svetla iskra ob kamenu in je izginila. Belec je stegoval debeli vrat in je urno dvigal noge.

Luka se je zibal na deski semintja. Bil je malo vinjen. Napil se je v trgu, kamor je peljal drva. In sedaj se je vračal domov.

»Ti-i-ho-ót!«

Počil je z bičem po belcu in se je zasmel.

»Le teci, kljuse, le!«

Konj je tekel, Luka se je pa še vedno zibal na vozu.

II.

Tema je že bila, ko se je približal Luka vasi. Zelene lučke so brlele skozi okna samotnih hiš. Pozdravljale so iz daljave prijazno.

Luka je še vedno podil. Šlo je ko blisk proti vasi. Čimdalje huje. Tedaj je zadrdralo v daljavi. Bližalo se je naglo, a Luka ni slišal.

»Hi-i!« Le še huje!

Zamahnil je z bičem po konju in nekaj zarobantil.

»Lenoba, le naprej!« je dodal.

Iz daljave pa se je bližalo vedno hitreje. Drdralo je in se zibalo v temi.

Luka je začul te glasove, a se ni zmenil zanje.

Tedaj se je zgodilo — —

»O Jezus!«

Dva voza sta trčila drug ob drugega. Na tleh sta obležala konja.

Luko je prevrnilo s sedeža, da je treščil z glavo ob tla.

»Oj, pomagajte, pomagajte!«

Potem ni bilo nobenega glasu več.

III.

O polnoči se je peljal iz trga Kovačev Juri in je našel Luko ob vozu mrtvega. Drugi voznik je bil pa zelo ranjen. Tudi konja sta bila jako potolčena. Po tleh je bilo vse krvavo. V luži je ležal Luka.

Juri je poskočil z voza in je spoznal Luko.

»O, Luka!«

Hitro je pogнал in je šel v vas naznanit nesrečo...

Nekdo je pa rekel: »Pijača!«

Samo to!

